

Sygn. akt II Ca 749/13

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Grażyna Kobus

Sędziowie: SO Aleksandra Żurawska

SO Jerzy Dydo

Protokolant: Bogusława Mierzwa

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2013 r. w Świdnicy

na rozprawie sprawy

z wniosku **E. M.**

przeciwko **Z. M.**

o podział majątku

na skutek apelacji wnioskodawczyni i uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 2 lipca 2013 r., sygn. akt I Ns 482/12

postanawia:

I. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że ustalić iż w skład majątku wspólnego wnioskodawczyni i uczestnika postępowania wchodzi wierzytelność z tytułu sprzedaży samochodu D. (...) w kwocie 8.000 zł (pkt I); obniżyć zasądzoną od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni spłatę z kwoty 8.582,50 zł do 4.000 (cztery tysiące zł pkt III); oddalić wnioski uczestników postępowania o zasądzenie kosztów postępowania (pkt V i VI);

II. w pozostałej części oddalić apelację uczestnika oraz oddalić apelację wnioskodawczyni w całości;

III. oddalić wnioski uczestników o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Wałbrzychu ustalił, że w skład majątku wspólnego E. M. oraz Z. M. wchodzi nakłady na majątek odrębny uczestnika postępowania Z. M. w kwocie 9.165,00 zł, kwota 8.000,00 zł pochodząca ze sprzedaży samochodu marki D. (...) (pkt I), oddalił wniosek o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym (pkt II), zasądził od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni kwotę 8.582,50 zł tytułem wyrównania jej udziału w majątku wspólnym (pkt III), nakazał uiścić uczestnikowi postępowania na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Wałbrzychu kwotę 500zł tytułem opłaty od wniosku od której wnioskodawczyni została zwolniona (pkt IV), zasądził

od uczestnika postępowania kwotę 300 zł tytułem połowy poniesionych kosztów na opinie biegłego (pkt V), zaś koszty zastępstwa procesowego pomiędzy stronami wzajemnie zniósł (pkt VI).

Sąd Rejonowy ustalił, że Z. M. jest właścicielem lokalu mieszkalnego położonego w W. przy ul. (...), który nabył od Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w W. w dniu 7 grudnia 2009r. Nieruchomość ta stanowi majątek osobisty uczestnika postępowania. E. M. i Z. M. zawarli związek małżeński w dniu 19 lipca 1986 roku. Prawomocnym wyrokiem z dnia 5 listopada 2008 r. Sąd Okręgowy w Świdnicy rozwiązał małżeństwo stron przez rozwód bez orzekania o winie.

W 2004 r. Z. M. wyjechał do Stanów Zjednoczonych, gdzie przebywał do roku 2008. Po powrocie do Polski nie został wpuszczony przez wnioskodawczynię do mieszkania przy ul. (...) i do września 2011r. zamieszkiwał u swojego ojca. Przez cały ten okres w nieruchomości należącej do uczestnika postępowania mieszkała E. M. wraz z synem P. M.. Opłacała czynsz z tytułu użytkowania lokalu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w W. oraz przeprowadziła szereg remontów. Dokonała ona wymiany stolarki okiennej, zamontowała drugie drzwi wejściowe, wykonała gładzie gipsowe oraz zabudowę z płyt gipsowo-kartonowych do 6 halogenów, wykonała posadzkę z płytek ceramicznych w kuchni i przedpokoju, wyremontowała w całości łazienkę. Łączna wartość poczynionych przez wnioskodawczynię nakładów koniecznych na nieruchomość wyniosła 10.165zł.

Ugodą zawartą przed Sądem Rejonowym w Wałbrzychu w dniu 24 lutego 2010r. (sygn. akt IC 972/09) E. M., P. M. zobowiązali się do wydania Z. M. kompletu kluczy do lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w W. w terminie 14 dni. Ponadto E. M. i P. M. zobowiązali się solidarnie do uiszczania comiesięcznych opłat eksploatacyjnych związanych z użytkowaniem przedmiotowej nieruchomości.

E. M. wyprowadzając się z mieszkania uczestnika postępowania w dniu 31 sierpnia 2011r. wymontowała kuchenkę gazową, karnisze, uszkodziła ścianę pomiędzy pokojem a łazienką, pozostawiła zabrudzone płytki posadzkowe, uszkodziła instalację elektryczną i oświetleniową, zniszczyła sufit, zdemontowała szafę, w wyniku czego koniecznym stała się naprawa ściany. Łączna wartość prac, jakie uczestnik postępowania musiał ponieść celem przywrócenia nieruchomości do użytkowania wyniosła 1.000zł

16 lipca 2004r. Z. M. sprzedał samochód osobowy marki D. (...) nr rej. (...) za kwotę 8.000zł. Uczestnik postępowania nie rozliczył się z otrzymanej kwoty z tytułu sprzedaży samochodu osobowego z wnioskodawczynią E. M..

Sąd Rejonowy, powołując się na przepis art. 31 § 1 krio w zw. z art. 231 k.p.c wskazał, że wszystkie przedmioty majątkowe nabyte przez małżonków w czasie trwania małżeństwa uważane są za składnik majątku wspólnego. W skład majątku uczestników wchodziła kwota 8.000 zł pochodząca ze sprzedaży samochodu osobowego marki D. (...) przez uczestnika powoda Z. M. w 2004 r. Sąd nie dał wiary uczestnikowi w zakresie w jakim twierdził on, że podzielił się z żoną kwotą uzyskaną ze sprzedaży samochodu natomiast za wiarygodne uznał logiczne i spójne zeznania wnioskodawczyni oraz świadka P. M., którzy nie posiadali nawet wiedzy o cenie sprzedaży.

Nadto uznał, że wnioskodawczyni wykazała, że w okresie wspólności majątkowej małżeńskiej tj. w okresie od 2004r. do 2008r. wykonała w lokalu mieszkalnym należącym wyłącznie do uczestnika postępowania remont, a wartość prac remontowych wynosiła 10165zł. Jakkolwiek wartość nakładów poczynionych przez wnioskodawczynię Sąd ustalił na kwotę 10165zł, to jednakże uległa ona pomniejszeniu o kwotę 1000zł, na którą złożyły się niezbędne prace remontowe poczynione przez uczestnika postępowania po objęciu we władanie swojej nieruchomości, po wydaniu go przez wnioskodawczynię. W ocenie Sądu nakłady przedstawione przez wnioskodawczynię do rozliczenia nie był zbytecznymi a koniecznymi do normalnej eksploatacji, co uzasadniało uwzględnienie wniosku co do kwoty 9.165,00 zł, w oparciu o art. 45 krio.

Sąd Rejonowy oddalił wniosek powódki o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym, ponieważ wnioskodawczyni nie udowodniła istnienia przesłanek z art. 43 § 2 krio. Nie znalazł też podstaw do zasądzenia od uczestnika postępowania połowy czynszu z tytułu najmu za okres od lipca 2004 r do listopada 2009 r w kwocie 9279 zł . Wnioskodawczyni mieszkając wraz z synem miała obowiązek w świetle prawa spółdzielczego do ponoszenia opłat

związanych z eksploatacją mieszkania, w szczególności, że uczestnik nie uzyskiwał żadnych korzyści z mieszkania które mógłby wynająć.

Z uwagi na fakt, że wnioskodawczyni zwolniona była z opłaty od wniosku Sąd obciążył uczestnika na rzecz Skarbu Państwa połowową opłaty sądowej stosownie do jego udziału w majątku wspólnym a także połową kwoty należnego biegłemu wynagrodzenia, które w toku postępowania w całości pokryła wnioskodawczyni. Pozostałe koszty postępowania Sąd wzajemnie zniósł .

Apelację od wskazanego rozstrzygnięcia wywiodła wnioskodawczyni oraz uczestnik postępowania.

Uczestnik zaskarżył postanowienie w części zasądzającej na rzecz wnioskodawczyni kwotę 8.582,50 zł tytułem wyrównania jej udziału w majątku wspólnym, kosztów opłaty sądowej i biegłego w kwocie ogółem 800 zł. Uczestnik postępowania w zakresie punktu I zarzucił, że Sąd z rażącym naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów dał wiarę zeznaniom wnioskodawczyni w sytuacji, gdy analiza ustaleń Sądu zawartych w uzasadnieniu postanowienia wskazuje, że jej zeznania są niewiarygodne. Wnioskodawczyni dysponowała lokalem mieszkalnym wyłącznie sama, nie wpuściła do niego uczestnika, mieszkała w nim bez tytułu prawnego i jakichkolwiek opłat na jego rzecz do 31.08.2011 r., a ponadto przy wyprowadzce dokonała zaboru mienia ruchomego stanowiącego współwłasność małżeńską, całkowicie zniszczyła lokal mieszkalny, a we wniosku domagała się zapłaty za zabrane czy zniszczone rzeczy. W części zasądzającej zwrot nakładów uczestnik postępowania zarzucił, że były one ponoszone z majątku wspólnego stron na lokal mieszkalny o statusie spółdzielczego prawa do lokalu w 2004 r., który to lokal został nabyty aktem notarialnym z 07.12.2009 r. od SM (...) przez uczestnika. Wnioskodawczyni mieszkała w tym lokalu do 31.08. 2011r. skutecznie w ten sposób pozbawiając go możliwości dysponowania mieszkaniem. Ponościła wyłączne koszty związane z opłatami za media. Na datę wydania tj. 31.08.2011 r. mieszkanie zostało zdewastowane, a wartość zniszczeń wyniosła ok. 5.000 zł. Kwota nakładów uczestnika w wysokości 1000 zł, którą wskazał biegły, stanowiła jedynie wartość prac niezbędnych do wykonania. Zasądzenie tej kwoty na rzecz wnioskodawczyni nastąpiło zatem z rażącym naruszeniem art. 226 § 1 k.pc.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę postanowienia w pkt. 3,4 i 5 i oddalenie wniosku, ewentualnie jego uchylenia i przekazanie do ponownego rozpoznania.

Wnioskodawczyni zaskarżyła postanowienie w pkt. I w części dotyczącej wartości nakładów na majątek odrębny oraz w pkt. II i III zarzucając :

1. naruszenie prawa materialnego, w szczególności art. 42 § 2 krio poprzez uznanie, że nie zaszyły przesłanki do jego zastosowania, art. 45 krio poprzez zasądzenie zwrotu nakładów poczynionych na majątek odrębny uczestnika w połowie ich wartości, gdy tymczasem uczestnik pomimo trwania wspólności majątkowej w żaden sposób nie przyczyniał się do powstania majątku wspólnego, tj. nie czynił tego w sposób rzeczowy ani osobisty,
2. niewyjaśnienie wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności w tym nakładów poniesionych przez wnioskodawczynię w zakresie spłaty kredytu mieszkaniowego, długów uczestnika w Spółdzielni Mieszkaniowej pozwalających uczestnikowi na zakup na preferencyjnych warunkach lokalu mieszkalnego, spłaty zobowiązań z okresu poprzedzającego wyjazd uczestnika, nie zwrócenie się do Spółdzielni o wyliczenie spłaconego kredytu mieszkaniowego,
3. poczynienie błędnych ustaleń sądu mających wpływ na rozstrzygnięcie tj. pominięcie opłat z tytułu czynszu jako nakładów koniecznych na mieszkanie, powodujących u uczestnika korzyść w postaci możliwości wykupu mieszkania na preferencyjnych warunkach, odliczenie prac wykonanych na nieruchomości uczestnika (majątku odrębnym) po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej oraz nieuwzględnienie pożyczek wnioskodawczyni zaciągniętych na poczet remontów w lokalu uczestnika.

Wskazując na powyższe wnioskodawczyni wniosła o ustalenie nierównych udziałów stron w majątku wspólnym, dokonanie podziału majątku z uwzględnieniem wszystkich nakładów poczynionych przez nią z majątku wspólnego na majątek odrębny uczestnika, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Okręgowy zważył :

Postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżyła zarówno wnioskodawczyni, jak i uczestnik postępowania, jednakże jedynie apelacja tego ostatniego okazała się w części uzasadniona.

Na wstępie należy stwierdzić, że lokatorskie spółdzielcze prawo do lokalu jest prawem majątkowym i poczynione nań nakłady podlegają – co do zasady – rozliczeniu w sprawie o podział majątku wspólnego. Zarzut uczestnika, iż przeprowadzony w lokalu remont nie został dokonany na jego majątek odrębny jest zatem chybiony. Niemniej jednak, na gruncie przedmiotowej sprawy, wnioskodawczyni nie jest uprawniona do żądania zwrotu wartości poniesionych kosztów remontu na lokal uczestnika, z przyczyn wskazanych w niniejszym uzasadnieniu.

Kwestię rozliczenia nakładów poczynionych z majątku wspólnego na majątek osobisty małżonka ustawodawca uregulował w art. 45 krio, czyniąc z niego tym samym *lex specialis* w stosunku do przepisów uregulowanych w kodeksie cywilnym, a dotyczących ochrony własności. Dyspozycją powyższego przepisu nie są natomiast objęte i nie podlegają wyrównaniom przy podziale majątku wspólnego wydatki i nakłady poczynione kosztem majątku odrębnego jednego z małżonków na majątek odrębny drugiego – które to rozliczenia podlegają ogólnym normom prawa i postępowania cywilnego, nakazującym dochodzenie przez byłych małżonków roszczeń, które nie są objęte przepisem art. 45 § 1 krio w postępowaniu procesowym. Wnioskodawczyni domagała się natomiast rozliczenia nakładów, które – jak wskazywała – poniosła z majątku wspólnego na majątek osobisty, a zatem przywoływany tak przez nią, jak i uczestnika art. 226 k.c. nie ma w sprawie żadnego zastosowania.

Z punktu widzenia przedmiotowej sprawy decydujące znaczenie należy przypisać art. 45 § 1 zd. 3 krio, gdzie skonstruowane zostało domniemanie zużycia przedmiotu na który dokonano nakładów lub wydatków w takim stopniu, że nie utrzymał się wzrost jego wartości w chwili ustania wspólności. Jak wskazano w uzasadnieniu rządowego projektu ustawy z dnia 17czerwca 2004 r. nowelizującej kodeks rodzinny i opiekuńczy przesłanka "zużyte" odwołuje się do faktycznego wykorzystania wydatków i nakładów, które nie musi nawet odpowiadać intencji i zamierzonym celom ich dokonania.

Po wyjeździe uczestnika do USA w 2004 r. wnioskodawczyni wraz z synem zajmowała lokal przy ul. (...) w W.. Mieszkali tam do września 2011r., a zatem jeszcze przez 3 lata od daty orzeczenia rozwodu (który miał miejsce 05 listopada 2008 r.). W tym czasie wnioskodawczyni modernizowała mieszkanie, przeprowadziła też szereg prac remontowych, co wykazała w toku przeprowadzonego postępowania. W kontekście jednak art. 45 § 1 zd. 3 krio kwestia rzeczywistego kosztu tych prac ma wtórne znaczenie, ponieważ wydatek ten nie przekłada się automatycznie na wzrost wartości nieruchomości w chwili wydania jej uczestnikowi. Innymi słowy przeprowadzone przez Sąd postępowanie nie wykazało, aby w chwili opuszczenia mieszkania przez wnioskodawczynię wzrosła jego wartość o koszt nakładów, które zostały przez nią poczynione. Co oczywiste przeprowadzona modernizacja mieszkania zwiększyła wartość mieszkania ale tylko w pierwszych latach od jej przeprowadzenia. Ponadto w znacznej części były to prace konieczne do przeprowadzenia w celu zapewnienia lepszego komfortu życia wnioskodawczyni i jej syna (czego dowodzą choćby zeznania świadka G. D., która podała, że mieszkanie po wyjeździe uczestnika było czyste ale nieremontowane). Wskazać przy tym też trzeba, że do daty orzeczenia rozwodu, to jest do 2008 r., a nastąpienie jeszcze przez 3 lata, to jest do 2011 r. wnioskodawczyni zajmowała mieszkanie, a zatem korzystała z wszelkich udogodnień, które były efektem przeprowadzonych przez nią inwestycji, co bez wątplenia wpłynęło na zmniejszenie ich realnej wartości. Przeprowadzone postępowanie nie wykazało natomiast podstawowej kwestii tj. zwiększenia wartości nieruchomości w dacie wydania jej uczestnikowi. Dowód z opinii biegłego wycenił jedynie wartość tych prac, przy czym jak wynika z ustnej opinii biegłego złożonej na rozprawie w dniu 20 czerwca 2013 r. nakłady te nie przenoszą się na wartość mieszkania.

Nie można zatem stwierdzić, że remont mieszkania, który został przeprowadzony kilka lat wstecz, zwiększył wartość nieruchomości, w szczególności, że wskutek zajmowania mieszkania przez wnioskodawczynię i syna uczestników przez okres 7 lat przeprowadzone prace uległy normalnemu zużyciu. Nie bez znaczenia jest przy tym fakt, że jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe wnioskodawczyni opuszczając mieszkanie nie zostawiła

go w należyтым stanie – zdemontowała szereg rzeczy, uszkodzeniu uległy ściany czy instalacja elektryczna. Uczestnik postępowania zmuszony był przeprowadzić remont, który choć niewątpliwie nie był tak rozległy jak ten przeprowadzony przez wnioskodawczynię, to jednak skutek jej działań był konieczny. Takie zachowanie wnioskodawczyni również mieści się w pojęciu zużycia nakładów w rozumieniu art. 45 § 1 zd. 3 krio. Równocześnie Sąd II instancji jest zdania, że obciążanie uczestnikami jakimikolwiek kosztami związanymi z remontem lokalu mieszkalnego byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, skoro jeszcze przez 3 lata od ustania rozdzielnosci majątkowej wnioskodawczyni korzystała z majątku stanowiącego własność uczestnika, zaspokajając tym samym swoje potrzeby mieszkaniowe. Natomiast uczestnik nie dysponował w tym czasie lokalem, w związku z czym nie mógł czerpać z niego korzyści.

W świetle powyższego apelacja uczestnika – pomimo błędnego uzasadnienia zarzutów w części dotyczącej rozliczenia nakładów – podlegała uwzględnieniu. Sąd I instancji błędnie utożsamiał wartość robót przeprowadzonych przez wnioskodawczynię z wartością nakładów w rozumieniu art. 45 § 1 zd. 3 krio, w związku z czym postanowienie w tym zakresie należało zmienić w oparciu o art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

W pozostałym zakresie obie apelacje podlegały oddaleniu w oparciu o art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Uczestnik postępowania zakwestionował rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego dotyczące rozliczenia należności z tytułu sprzedaży samochodu (...), niemniej apelacja w tym zakresie okazała się bezzasadna. Jak wynika z jego zeznań sprzedał wskazany pojazd, a uzyskaną z tego tytułu kwotę 8.000 zł dał bratu. Brak jest natomiast dowodów na to, że przekazał należną wnioskodawczyni połowę tej ceny, tj. 4.000 zł. W tym zakresie ocena Sądu Rejonowego jest prawidłowa, a lapidarne zarzuty apelacji nie zdołały jej wzruszyć.

Zarzuty apelacji wnioskodawczyni okazały się bezzasadne w całości. Zarzuciła ona naruszenie art. 43 § 2 krio polegające na nieustaleniu przez Sąd Rejonowy nierównych udziałów w majątku wspólnym uczestników. Wskazać jednak trzeba, że warunkiem odstąpienia od ogólnej reguły równych udziałów małżonków w majątku wspólnym jest wystąpienie łącznie dwóch przesłanek, to jest po pierwsze istnienie ważnych powodów i po drugie przyczynienie się małżonków do powstania majątku w różnym stopniu. Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, że przesłanki takie nie zostały wykazane. Okoliczności podane przez wnioskodawczynię, w szczególności fakt wyjazdu uczestnika poza granice kraju, niepartycypowanie w kosztach utrzymania mieszkania nie stanowią o większym stopniu przyczynienia się wnioskodawczyni do powstania majątku wspólnego. Ponadto zauważyć należy, że majątek ten stanowił w zasadzie tylko samochód (...), który został nabyty jeszcze przed wyjazdem uczestnika poza granice kraju, a zatem przed 2004 r. Po tej dacie nie można mówić o powstaniu jakiegokolwiek majątku wspólnego stron, poza kosztem prac remontowych na mieszkanie, przy czym kwestia ta została już omówiona przy żądaniu rozliczenia nakładów. Argumenty apelacji, w których podnosi się, że wnioskodawczyni ponosiła koszty związane z eksploatacją mieszkania, również nie stanowią uzasadnienia dla roszczenia o ustalenie nierównych udziałów. Do chwili rozvodu uprawnienie wnioskodawczyni do zajmowania mieszkania uczestnika znajdowało swoje oparcie w art. 28¹ krio, a później odbywało się już bez tytułu prawnego. Nie ma jednak powodów by twierdzić, że uczestnik postępowania, który od 2004 r. nie mieszkał w tym lokalu miałby ponosić koszty związane z jego eksploatacją. Niewątpliwie zaś w interesie skarżącej było ponoszenie kosztów związanych z zajmowanym przez nią mieszkaniem.

Chybione są również zarzuty wnioskodawczyni dotyczące nieustalenia przez Sąd Rejonowy okoliczności związanych z wykupem przez uczestnika mieszkania na preferencyjnych warunkach. Kwestia ta była przedmiotem postępowania sądowego, w toku którego ustalono, że całkowitej spłaty kredytu mieszkaniowego na lokal mieszkalny przy ul. (...) w W. dokonano w jeszcze w 1990 r., a zatem w toku trwania między uczestnikami wspólności majątkowej. Spłata nastąpiła zatem z ich majątku wspólnego. Wnioskodawczyni nie wykazała, aby w tym czasie samodzielnie ponosiła koszty utrzymania mieszkania oraz że uczestnik nie przyczyniał się do partycypowania w spłacie tego kredytu.

Wobec powyższego apelacja wnioskodawczyni została w całości oddalona.

Równocześnie Sąd II instancji zmienił zaskarżone orzeczenie w zakresie kosztów postępowania. Zauważyć należy, że kwestię rozliczenia kosztów w postępowaniu nieprocesowym reguluje kompleksowo art. 520 k.p.c. W orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, w świetle którego w sprawach związanych z podziałem majątku uczestnicy w równym stopniu są zainteresowani wynikiem postępowania, stąd przy orzekaniu w przedmiocie kosztów nie ma podstaw do odstąpienia od ogólnej reguły wyrażonej w art. 520 § 1 k.p.c., która stanowi, że każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie. Skoro tak, to uczestnik obowiązany jest uiścić jedynie połowę opłaty sądowej od wniosku tj. 500 zł, o czym prawidłowo orzekł Sąd I instancji w punkcie IV postanowienia. Nie ma natomiast podstaw ku temu, aby obciążać go kosztami opinii biegłego – dowód ten został zgłoszony przez wnioskodawczynię w celu wykazania zasadności jej twierdzeń o nakładach, a zatem zgodnie z regułą wynikającą z art. 520 § k.p.c. koszt opinii poniesie wnioskodawczyni.

Jako błędną należy również ocenić praktykę Sądu Rejonowego, który w punkcie VI postanowienia orzekł o wzajemnym zniesieniu kosztów zastępstwa procesowego między stronami. Orzeczenie w takim brzmieniu znajduje swoją podstawę prawną w art. 100 k.p.c., a zatem jest zastrzeżone tylko dla postępowania procesowego. W sytuacji, w której tak wnioskodawczyni jak i uczestnicy złożyli wniosek o zasądzenie kosztów postępowania, a Sąd nie znalazł podstaw do stosowania reguł przewidzianych w art. 520 § 2 § 3 k.p.c. to wnioski takie należało oddalić. Wobec tego Sąd Okręgowy zmienił pkt VI postanowienia w oparciu o art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Sąd Okręgowy oddalił wnioski uczestników o zasądzenie kosztów postępowania z uwagi na brak podstaw do odstąpienia od ogólnej reguły wyrażonej w art. 520 § 1 k.p.c.